

Бугарка го прѣхрли
Преку бѣла Дунаѣ.

Тая мома ѣ зеде.

466.

Ако ме любишъ, ако ме сакашъ,
Собуй съ себе, обуй ме мене,
Та да одиме да прошетаме
Горе и долу, 'се кунъ бафчи-те,
Да набериме шаміа круши;
Офъ леле крушо,
Момино душо!

Ако ме любишъ, ако ме сакашъ,
Собуй съ себе, обуй ме мене,
Та да одиме да прошетаме
Горе и долу 'се кунъ лозя-та,
Да набериме шаміа грозіе,
Ясъ кжсни грозіе, ти зобни грозіе;
Офъ леле грозіе, момино око!

467.

Помину'амъ, намину'амъ,
И за Грозда опиту'амъ,
Кжде сeditъ калешъ Грозда
Калешъ Грозда бояджіа,
Да ми вапсатъ два байрака,

Еденъ цървенъ, други зеленъ;
Зелени-отъ за Турчина,
Цървени-отъ за кауринъ
За кауринъ за на войска.

468.

Питалъ је Стоянъ Бояна,
Питалъ је за три години,
Майка ѣ не ж даваше,
Бояна ми го сакаше.
Ми стана бѣла Бояна,
Ми влезе земни керали,
Отключи ковчекъ шарени,
Бѣло си руво изваде,
И лепо ми съ промена;
Си посла рамни дворо'и,
Си посла мека постеля,
Легна Бояна да спіеть,
Отъ нафолъ ми је умрела.
И ѣ догледа майка ѣ,
Расплети коса натъ неа,
Викна со тжги по неа:

„Богъ да те прости Бояно!“
Браке ѣ лепо говорѣтъ:
„Майко ле, мила майко ле!
Да пойме въ гора зелена,
Да зейме зміа лютица,
Да ѣ кладиме въ пазу'а;
Дан' је отъ нафолъ умрена.“
Пойдо'е въ гора зелена,
Найдо'е зміа лютица,
И ѣ клado'е въ пазу'а;
Бар' не Бояна мърднала.
Пакъ ѣ говорѣтъ браке ѣ:
„Майко ле, мила майко ле!
Да зейме живи жгленя,
Да ѣ кла'име въ пазу'а,
Акъ је отъ нафолъ умрена,